

תת"ע 358/12/11 - סואיסה טלי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באילת

תת"ע 358-12-11 מדינת ישראל נ' מוסרי
תיק חיצוני: 30200860077

בפני כבוד השופטת דורית בונדה
המבקשת סואיסה טלי
נגד
המשיבה מדינת ישראל
החלטה

1. לפני בקשה לביטול פסק-הדין אשר ניתן כנגד המבקשת ביום 10.01.12, בהעדר התייצבות לדיון ההקראה אשר נקבע בעניינה.
2. המבקשת הורשעה בהעדרה בעבירות אשר יוחסו לה בכתב האישום ולפיו נהגה ביום 29.09.11 בשעה 23:40 רכב באילת, כאשר רישיון הנהיגה שלה פקע ביום 14.04.2009 ומבלי שהיתה לה פוליסת ביטוח בת תוקף.
3. בגזר הדין הושת על המבקשת קנס בסך של 1,000 ₪, פסילה מלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה למשך 4 חודשים ו-4 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים.
4. לטענת המבקשת, לא קיבלה את ההזמנה לדיון או הודעה על מתן פסק-הדין וכלל לא ידעה שנגזר עליה עונש פסילה. עוד טענה המבקשת, כי היא זקוקה לרישיון הנהיגה לצורך פרנסתה.
5. לתיק הוגשה תגובת המשיבה והתנגדותה המפורטת לבקשה.
6. בהתאם לרע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא ואח' נ' מדינת ישראל** (2.10.13) החלטתי לדון בבקשה שלא בנוכחות הצדדים, לאחר שהצדדים שניהם העלו טענותיהם כאמור על הכתב.
7. בהתאם לסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ניתן להורות על ביטול פסק-דין אשר ניתן בהעדר, באם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם לדיון או באם אי ביטול פסק הדין יגרום עיוות דין לנאשם.
8. ביחס לטענה בדבר אי המצאת ההזמנה לדיון, הרי שבחינת אישור המסירה הקיים בתיק מלמד, כי המבקשת קיבלה את הזימון לדיון לידיה במעמד רישום הדו"ח והיא אף חתמה על קבלת הזימון.

יתרה מכך, ביום 2.1.12, ימים ספורים טרם הדיון, הגישה המבקשת בקשה לתיק ובה ציינה במפורש כי היא מודעת למועד הדיון וביום 4.1.12 ניתנה החלטה ע"י כב' השופט עדן ובה נקבע, כי הדיון יתקיים במועדו ועל

עמוד 1

המבקשת להתייצב לדיון.

מכאן עולה, כי טענת המבקשת כי לא ידעה על מועד הדיון וכי לא זומנה כדין- אין בה דבר וחצי דבר. המבקשת זומנה לדיון כדין ויומה בבית המשפט ניתן לה.

9. כעת, נותר לבחון, האם באי ביטול פסק-הדין חרף זימונה כדין, ייגרם למבקשת עיוות דין, אלא שבבקשת המבקשת ובתצהיר התומך בה אין כל זכר לטענה בדבר עיוות דין אשר ייגרם אם לא יבוטל פסק-הדין ואף לא הועלתה על ידי המבקשת כל טענת הגנה.

כל שטוענת המבקשת הוא, כי היא זקוקה לרישיון הנהיגה לצורך פרנסתה. בכך וודאי שאין כדי ללמד על קיומו של עיוות דין.

10. אף אם אצא מנקודת הנחה כי ישנן בידי המבקשת טענות הגנה טובות או ראיות טובות לכך כי לא עברה את העבירות המיוחסות לה, הרי שהלכה היא כי היה על המבקשת להתייצב לדיון ולטעון טענותיה ומשלא עשתה כן, ניתן היה לראותה כמי שהודה בעובדות ולקיים המשפט בהיעדרו, וראו בעניין זה דברי כב' השופט אדמונד לוי ז"ל (בדימוס) ברע"פ 5569/07 **אברך בן טובים נ' מדינת ישראל** (9.7.07), שם:

"אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה מוטלת עליו החובה להתייצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי מכוח הוראתו של סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מותר היה לראות בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו..."

11. בהינתן נתונים אלה, המצטרפים לפרק הזמן הרב אשר חלף ממועד מתן פסק-הדין ועד היום, למעלה מ- 7 שנים, ובשים לב לעונש שנגזר על המבקשת המצוי במתחם העונש ההולם, הרי שלא מצאתי כי התקיימו התנאים לקבלת הבקשה ואני מורה על דחייתה.

12. פסק-הדין אשר ניתן בהעדר המבקשת ביום 10.01.12 יוותר על כנו.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, י"א אייר תשע"ט, 16 מאי 2019, בהעדר הצדדים.